Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Romeo og Julie.

Opera i 5 Akter

af

Jul. Barbier og **Mich. Carré.**

Musik af **Ch. Gounod.**

oversat af Holger Drachmann

Kjøbenhavn.
Kgl. Hof-Musikhandel (Henrik Hennings.)
1888.

REDAKTIONSEKSEMPLAR
K.P.

Romeo og Julie.

Opera i fem Akter af **Ch. Gounod.**

Personerne:

Capulet, Hoved for en adelig Slægt i Verona.
Julie, hans Datter.
Tybalt, hans Frænde.
Angelo, **Manuela**, **Pepita** } af Capulets Slægt.
Gertrud Julies Amme.
Gregorio, Capulets Tjener.
Paris, en ung Adelsmand.
Romeo Montague.
Mercutio, **Benvolio** } hans Venner.
Stefano, Romeos Tjener.
Lorenzo, en Munk.

Adelsmænd og Adelsdamer, Borgerfolk og Tjenere.

Handlingen foregaaer i Verona.

Prolog.

Kor.

Veronas Stad har set tvende Slægter at stride,
mod Capulet hver Montague:
og af Fejden fremgik, af Blodhævn paa hver Side,
hint Sørgespil med skæbnesvangert Ry.
Som Sol mod Uvejrsnat, saadan Skøn Julie smiled,
og, beruſt ved det Syn, Romeo hende saa';
glemt var Blodhævnens Bud, til Mødet fluks han iled,
ømt ved hans Bryst den Hulde laa.
Grumme Skæbne! forblindede Vrede!
Elskovens Lykke gik med Døden Haand i Haand;
den fælles Grav først mægted stæde
til Hvile Seklers Ufredsaand!

Første Akt.

(En festlig oplyst Sal i Capulets Hus.)

Første Scene.

Herrer og Damer (maskerede).

Alle.

Raskt Timen iler,
huldrig den smiler,
grib den i Farten, kort er dens Løb!
pluk i din Sommer,
før Høsten kommer,
Nydelsens Blomst i Glædernes Svøb!

Herrerne.

Under Masken
hvilke Smil!
Amor leger
med sin Pil.
Mens de dunkle
Øjne funkle
uden Naade,
uden Hvil,
vi, besejret
af den Gaade,
trygle Naade
af de Smil!

Damerne.

Natlig Fryd i
Overflod!
Tør Du følge,
har Du Mod?
Garnet snor sig,
mens Du tror Dig
fri for Fare,
om din Fod;
og besejret
i vor Snare
faar Du svare
for dit Mod!

Alle.

Raskt Timen iler,
huldrig den smiler,
grib den i Farten, kort er dens Løb!
pluk i din Sommer,
før Høsten kommer,
Nydelsens Blomst i Glædernes Svøb!

Anden Scene.

De Forrige. Tybalt og Paris (kommer ind med deres Masker i Haanden)

Tybalt.

Nuvel, kære Ven! Fryd og Gammen,
ikkesandt? ere her paa Plads?

Paris.

Ja, Skønhed og Rigdom tilsammen
er husvant i jert Palads!

Tybalt.

Men det Bedste Du dog ej skued,
Festens Dronning skøn, Perlen ren,
som Paris, Du! skal vinde snart!
Men se der, dér er hun!
ført af sin Fader, gamle Capulet.

Tredje Scene

De Forrige, Capulet, Julie.

(Capulet fører Julie ind i Salen. Alle demaskerer sig.)

Capulet.

Velkommen Venner, alle her i dette Hus!
Ved denne Fest, i disse Haller
jeg byder Glæden ind,
jeg byder Glæden ind!
Spøg og Leg bør tone gennem Salen:
min Datters Navnedag forhøjer Festens Glans —
en Faders Stolthed rækker Jer Pokalen!
(præsenterer Julie.)
Se her min kære Julie!
At jeg er rørt, det vil I selv forstaa.

Herrerne

(dæmpet, afsides).

O, hvilken Skønhed!
ret som Blomsten i Morgenrøde,
nysudsprungen i Duggens Bad!

Damerne

(dæmpet, afsides).

Se hvilken Skønhed!
hvert et Hjerte ved hendes Møde
beundrende hæver sig glad!

Alle

(dæmpet).

Se hvilken Skønhed!
(Man hører Forspillet til en Dandsemelodi.)

Julie

(til Capulet).

Hør, o hør — hør, o hør — det er Dans!
jeg kender Tonens Klang,
som kalder os til Festens Glæde.
Ah!...
Eventyrets Pragt, Trylleriets Glans
svæver lyst for mit Blik;
Alt mig glæder, Alt beruser,
og beruset skælver jeg,
mens min Sjæl med Vinger
mod Livets Sol sig svinger,
Fuglen lig, med Sang mod Sky.

Capulet

(henvendt til Gæsterne).

Hej frem, unge Mænd,
i Kreds med de Skønne!
den raskeste Svend
med Smil vil de lønne,
ja huldt de ler
til hver en Kavaler!
Bort med, bort med Skumlere her,
med vrantent Sind og Klaffertunge!
Plads, Plads for de Unge,
som Dansen har kær!
Den, som staar og maaber,
den, som blot ser til:
ja, paa slige Taaber
spildt er Dans og Spil!
Da jeg selv i Dansen
var Karl for min Hat,
jeg bejled til Kransen
i en vild Tag Fat.
At hviske i Øre
paa Damerne Ord,
som gerne de høre —
den Kunst er ej stor!
Ak, Glæderne svinder
og Vaaren er kort!
Hvi visner de bort,
de lystige Minder?

Op, op, unge Mænd,
i Kreds med de Skønne!
den raskeste Svend
med Smil vil de lønne,
og huldt de ler
til hver en Kavaler.
Bort med, bort med osv.

Kor.

Bort med, bort med Skumlere her,
med vrantent Sind og Klaffertunge!
Plads, Plads for de Unge,
som Dansen har kær!

(Alle fjerner sig i de tilstødende Sale. Julie gaar ud ved Paris' Arm. Capulet og Tybalt følger efter dem samtalende. Romeo og Mercutio kommer ind med deres Venner.)

Fjerde Scene.

Romeo. Mercutio, Benvolio

(med flere Montaguer.)

Mercutio.

Hej. Venner. Nu er Pladsen fri.
Et Øjeblik vi kunne vel aftage Masken.

Romeo.

Nej, nej. I loved mig Forsigtighed;
paa fjendtlig Grund vi os indtrænger. —
Bort her fra dette Hus! Lad os ej
dvæle længer.

Mercutio.

Bah! Capuletterne, lad dem kun se os her!
i værste Fald vi har vort Sværd.
(slaar paa sit Sværd.)
Med Klingen i vor Haand de skal parat os finde.

Romeo.

Ap ingen Strid! men lyd mig dennesinde!

Mercutio.

Hvorfor?

Romeo.

Ak, jeg har drømt . . .

Mercutio.

Det hændes mangen Mand!
Af Dronning Mab ikkun Du fik Besøg.

Romeo.

Hvordan?

Mercutio.

Mab, den Dronning uden Lige
i Drømmens Rige,
med sin Vogn i Nattens Time
er paa Spil:
Gennem Taagens Strime
lader hun staa til.
Vips, der er hun —
vips, forbi!
Den Vogn,
som paa Hjulenes Eger
svæver ætherlet i Luften,
blev gjort af en Nøddeskals Bæger
af Mester Regnorm, Snedkeren.
Den er tjældt
med sarteste Spindelvævsfryndser til Tag
af Vingen
paa en Cicade grøn og luftig
af Fruens Kusk, Hr. Stankelben.
En Gedehams' Stjært tjener Pisken til Skaft,
den, hvis fine Smæld
er flimrende lys
som en høstlig Maanekvæld —
ja en Maanekvæld.
Nat paa Nat i den Ekvipage
Mab paa Vejen gør stor Ravage:
Ægtemænd sig Enkemænd tro,
og hver Svend hos sin Glut i Ro!
Pigebarnet drømmer om Gaver,
Silke og Fløjel og Kniplingskraver;
Hofmanden bukker for en Stjærne,
og Poeten svælger i Rim.
Kildrer hun blot Gnierens Finger,
for hans Øre Guldet klinger;
men den Fangne, mødig og svag,
viser hun Flugt og Friheds Dag.
Naar i Krigerens Haar hun rykker,
hugger hver Mand han strax i Stykker,
tømmer dertil de brede Krus,
drømmende Sejrens vrede Rus.
Dog, Glutten, som slumrer paa Puden,
medens i Søvne kyst hun sukker,
naar Mab hendes Læber bedugger, —
da hun drømmer om Elskerens Kys!

Mab, den Dronning uden Lige
i Drømmens Rige,
med sin Vogn i Nattens Time
er paa Spil!
Gennem Taagens Strime
lader hun staa til:
Vips, der er hun — vips, forbi!

Romeo.

Nuvel, det Budskab komme maa
fra Mab — eller fra nogen anden —
nok sagt: en Ængstelse mig griber
og tynger paa mit Sind med uheldsvanger Magt.

Mercutio.

Bah! Grunden til den Fare, som Dig truer
er, at din Rosalinde ej Du skuer.
Naa! Skoledrengeflammen varer kort:
for andre Kvinder dør den hastig bort!
(vil gaa ind i Dansesalen.)
Kom!

Romeo
(ser ind).

Ha! se dér!

Mercutio.

Hvad nu?

Romeo.

Hvem kan den Dame være,
som straaler lig Morgenens Dugg?

Mercutio (ler).

Det gamle Trésur — hun er smuk;
ja det mener jeg med — paa min Ære!

Romeo.

Fagre Syn, himmelske Skat,
Du lyser, Stjærnen lig, i mulmomsløret Nat —
Ak, førend Dig jeg saa', hvad havde jeg for Øje?
Har jeg vel elsket før? — Nej, o nej!

Mercutio
(leende, til Benvolio og de Andre).

Godt! Rosalinde — skudt forbi!
Det er den gamle Melodi.

Nogle.

Det er den gamle Melodi!

Mercutio.

Hjærtet man forliser —
Nummer Et er glemt!
som Figura viser:
det gaar meget nemt!

Alle
(undtagen Romeo — dæmpet leende).

Hjærtet man forliser —
Nummer Et er glemt!
som Figura viser:
det gaar meget nemt!

(Mercutio trækker Romeo ind med sig, samtidig med at Julie kommer, fulgt af Gertrud.)

Femte Scene.

Julie, Gertrud.

Julie.

Saa tal da, Gertrud — jeg har ej Tid at vente!

Gertrud.

Naa, tøv en bitte Korn!
(ironisk) Man er ked af sin Amme —
kanske det er Grev Paris, som man søger?

Julie.

Grev Paris?

Gertrud.

Det bli'r, min Sjæl, for Dig en Stadskarl til en Mand!

Julie (leende).
Jo Tak! jeg har nok Sind for saadan Sag
i Aften!

Gertrud.
Naa naa, min Glut! I dine Aar fik jeg
alt Barn i Vuggen!

Julie.
Jeg vil ej høre den Taabelighed!
Fri vil jeg være! Frihedens Vaar jeg
glædes ved!

Arie.
Lad mig tro bevare
i min Ungdoms Tide
Hjærtet for hver Snare —
end er jeg fri!
Løfter skjule Fare;
Suk og Taarer stride
let som Skyggers Skare
svæve mig forbi.
Ungdomsglædens fejre Dage
er en Vaar saa blid;
snart vil Elskovs bitre Klage
volde Hjærtet Strid:
og da — forbi min Frihedstid!
Lad mig tro bevare, etc.

Tids nok er Sorgen rede;
lad mig svælge i Drømmen saa kort:
Rosen sin Duft maa sprede
førend dens Blad falder bort!
Glade Frihed, i mit Hjærte dvæl
og bevar, bevar min Sjæl!
(Gregorio kommer fra Baggrunden og møder
Romeo, der kommer fra den modsatte Side.)

Sjette Scene.

De Forrige, Gregorio, Romeo.

Romeo
(til Gregorio pegende paa Julie).
Hvem er den ædle Dame dér?

Gregorio
(misforstaaende ham).
Véd I det ej? Det er Gertrud! —

Gertrud
(vender sig).
Hvad nu?

Gregorio.
Høj og velbaarne Dame —
Forskærer, Tjener, Kok: Alverden paa
Jer venter!

Gertrud.
Javel — her er jeg!

Julie.
Gaa!
(Gertrud følger Gregorio. Romeo standser
Julie idetsamme hun vil gaa ud.)

Syvende Scene.

Romeo, Julie.

Romeo.
Jeg beder — bliv hos mig!
(tager sin Maske af og griber hendes Haand.)
Helgen fraoven —
om en Forvoven
sin Haand, ak saa brødefuld,
frem Dig tør byde,
skøndt uden Lyde
Du straaler ren som Kirkens Guld:
lad da, til Bøde
for denne Brøde,
paa din Haand min Læbe from
med Pilgrims Andagt din Naade møde
og formilde Straffens Dom!

Julie.
Nægte ej ville
Helgener milde
at høre en Angerfuld:
er blot hans Hjærte,
lutret i Smærte,
lydefrit som Kirkens Guld!
(drager Haanden til sig)
Men ej sit Minde
en Helgeninde
skænked' til hver dristig Id:
en Pilgrims Kys tør ingensinde
krænke Helgenhaanden hvid!

Romeo.
Dog, røde Læber smaa
en Helgen fik som Andre.

Julie.
Ja, men til Bøn — forstaa!

Romeo.
Men om nu Kysset maa
ad Bønnens Forgaard vandre,
er det en Tempelsynd?

Julie.
Det er kun Ord at spilde!
ej Helgener de røre —
om og de fri r for Synd.

Romeo.
Saa vil min Bøn Du høre!
Staa, fagre Helgen, stille —,
nu tog jeg Bønnens Løn!
(kysser hendes Haand.)

Julie (leende).
Naade Jer Himlen forlene!
Jeg tog al Jer Synd paa mig.

Romeo.
Om saa det er, Engelrene,
saa giv Synden mig igen!

samtidig {
Julie.
Nej, jeg den tog, min bliver den!
Romeo.
Hvis Du den tog, giv den igen!
}

Ottende Scene.

De Forrige, Tybalt (hastig ind.)

Romeo (tager Masken paa.)
Hvem der?

Julie.
Tybalt — min Far'brors Søn!

Romeo.
Hvordan? I er da . . .?

Julie.
Jeg hedder Julie Capulet!

Romeo (afsides).
Min Gud!

Tybalt
(frem til Julie.)
Tilgiv, Kusine!
Vore Venner vil forlade Festen,
da deres Miote Du synes fly!
(byder hende Armen.)
Følg dog med!
(sagte.)
Hvem er den unge Mand, som greb saa rask til Masken,
da han mig komme saa'?

Julie.
Hvad véd jeg?

Tybalt (med Mistro).
Det syn's han vil mig undgaa.

Romeo (hilsende).
Jeg hilser Jer, Signor!
(ud.)

Niende Scene.

Tybalt, Julie

Tybalt.
Ah! Jeg har kendt ham klart paa mit Had —
denne Røst,
det er hans — er Romeos!

Julie (afsides.)
Romeo!

Tybalt.
Ved min Sjæl!
jeg Skurken straffe vil, og hans Død er ham sikker!
(ud.)

Julie (alene).
Det var Romeo!
Ak, altfor sent, dog tidsnok fik jeg vide:
i Slægtens mørke Had blev Elskovs Vugge redt.
Forsilde! Grav mit Leje ved hans Side:
hans er jeg — saa er Skæbnen Fyldest skét!
(Hun gaar langsomt ud, medens Gæsterne kommer ind — Tybalt med Paris fra den ene Side; Romeo med Mercutio, Benvolio og Venner, alle maskerede, fra den modsatte Side.)

Tiende Scene.

Tybalt, Paris, Romeo, Mercutio, Benvolio, Gæster — derpaa Capulet.

Tybalt
(opdager Romeo.)
Nu — se dér!

Paris.
Hvad — hvordan?

Tybalt (peger).
Romeo!

Paris.
Romeo!
(Tybalt vil styrte frem imod Romeo og hans Venner, men møder Capulet, som træder ind fra Salen. Tybalt peger nu for ham paa Romeo; Capulet befaler ham bydende at holde sig rolig.)

Romeo (afsides).
Ak, for hende
er mit Navn alt en Skræk!
Bitre Sorg!
Datter af Slægtens Fjende — og min Elskte!

Mercutio
(dæmpet til Montague'erne).
Nej se — nej se, med hvilket arriat Blik
os Tybalt betragter! Snart gaar Uvejret løs!

Tybalt.
Af Vrede jeg dirrer!

Capulet
(til sine Gæster)
Hvad? saa tidligt I gaar?
Bliv dog, Venner end en Stund her —
bliv dog, Venner, end en Stund!
Aftensbordet dækket staar.

Tybalt
(til Paris og de Andre).
Rolig, rolig, lad os vente!
Romeo sin Straf skal hente;
Hævnens Frugt skal modnes kun —
Frugten falder i sin Stund!

Mercutio
(til Benvolio og de Andre).
De passer paa os — vær stille!
Hold gode Miner — vær snilde!
hvorfor gaa fra Maskebal
med en kløvet Pandeskal?

Capulet
(til Gæsterne).
Lad, mens Dansens Toner bruse,
Vin og Glæde os beruse!
Var jeg ung endnu, min Tro!
sprang jeg selv i Dansesko.

Gæsterne.
Lad, mens Dansens Toner bruse.
Vin og Glæde os beruse!
Glædens Tid er kun saa kort —
lad os danse Natten bort!
(Mercutio drager Romeo med sig; Benvolio og Vennerne følge efter.)

Anden Akt.

En Have. Tilhøjre den Fløj af Capulets Palads, hvor Julie boer. I første Etage hendes Vindu med Balkon udenfor. I Baggrunden en Havemur.

Første Scene.

Stefano, Romeo.

(Stefano staar i Baggrunden støttet op mod Muren og holder fast i en Rebstige, ved hvis Hjælp Romeo klatrer over fra Gaden udenfor og ned paa Scenen i Haven. Naar Romeo er kommen ned, svinger Stefano sig over Muren, medtagende Stigen.)

Romeo
(alene.)
Fagre Nat, lad dit Vingefangs Mørke indhylle mig!

Mercutio
(udenfor).
Romeo!

Romeo.
Det er min Ven Mercutios Røst!
Hvor let Den ler af Arr, som aldrig fik et Saar!

Mercutio, Benvolio og Venner.
(udenfor.)
Han skjuler sig i Mørket;
Romeo, saa giv dog et Svar!
En Elsker elsker Natten:
altsaa Godnat hver Elskovs Nar!
(Stemmerne tabe sig.)

Romeo
(alene.)
En Nar — en Nar! Ja det er Elskov, som mig har bedaaret!
(Julies Vindue oplyses.)
Men se hvilken Klarhed, som hist
fra Vindvet herned til mig skinner!
O, dér er Øst! og Julie hun er Solen.
Løft Dig, Du skønne Sol — mens hver Stjærne forsvinder,
som utilsløret i Æthren træder i Sphærens Dans!
Løft Dig, min Sol! træd frem i din straalende Glans!
(Vinduet aabnes, Julie viser sig.)
Tætte Lokker Kinden tynge;
tankefuld hun hvisker nu,
mens hun løser Lokkens Slynge —
o tolk min Længsel, varme Elskov, Du!

Hør hun taler! Fagre Gaade,
til mit Øre ej Du naa'r;
Læbens Løndom kan jeg raade,
hendes Blik min Sjæl forstaar.

Løft Dig, Du skønne Sol — mens hver Stjærne forsvinder,
som utilsløret i Æthren træder i Sphærens Dans.
Løft Dig, min Sol! træd frem i din straalende Glans!
(Vinduet aabnes. Julie kommer frem paa Balkonen. Romeo skjuler sig.)

Anden Scene.

Romeo, Julie.

Julie.
(for sig alene)
Ak nej — forgæves, ak,
søger jeg ham at hade.
O Romeo, at dette Navn skal være dit!
Forglem det skæbnesvangre Navn, som os adskiller,
eller jeg — glemmer mit!

Romeo
(træder frem).
Har jeg hørt . . .? er det sandt? — O sig det om igen,
og min Tvivl den er løst!

Julie.
Hvem er skjult dér
og belurer ved Nat mine lønlige Tanker?

Romeo.
Jeg vover ej ved Navn at sige hvem jeg er

Julie.
Da er Du Romeo.

Romeo.
Nej, saa vil jeg ej kaldes,
hvis det Navn, som Du afsky'r, skal skille os ad!
Men ifald Du vil mig elske, saa vil jeg døbes om
og staa renset for dit Had!

Julie.
Du véd, at Nattens Slør er paa mit Ansigt,
Du det véd — ellers farved Rødmen mine Kinder
og vidned for mig om den Kyskhed,
der anstaar sig hver ærbar Mø.
Dog, hvert et Omsvøb bort! — Har Du mig kær?
Jeg véd, Du svarer Ja — og jeg dit Ord som Borg vil tage;
men om Du sværger nu, Du kan endda bedrage.
Ad Elskovs Mened Zevs, har man sagt, plejer le.
Derfor — sig ikkun ærligt frem: „Jeg elsker Dig!"
og jeg er tryg — og til din Ære mig betror,
som paa min Elskovs Ed Du trygt kan stole. —
Bebrejd mig siden ej, at Du straks vandt Gehør,
at altfor snart jeg Omheds Sti betraadte,
men bebrejd denne Nat det forræderske Slør,
som min Løndom forraadte!

Romeo.
Ved den Gud, som os hører — Jeg Dig evig har kær!

Julie.
Man kommer. Tys, tys — saa skjul Dig — dvæl ikke her!

Tredje Scene.

Gregorio, nogle Tjenere hos Capulet, siden Gertrud.
(Gregorio og Tjenerne komme ind med Fakler.)

Gregorio og Tjenerne.
Forsvunden, forsvunden —
hvor blev de vel a'?
Har Fanden dem flyttet,
skal Fanden dem ta'!
Den Slyngel, Forræder,
han er ingen Steder!
Ja Pagen og hans Herre
undsluppet er desværre!
Ad os, paa min Tro,
ler de begge To!
Den Slyngel, den Slyngel,
Forræder, Forræder!

Forsvunden, forsvunden,
hvor blev de vel a'?
Har Fanden dem flyttet,
skal Fanden dem ta'!

Gertrud
(kommer ind).

Hvem søger man vel her?

Gregorio.

En Montague med Følge!
Herre og Tjener har set deres Snit
og har krænket det Hus, Capulet kalder sit!

Gertrud.

Det er vel Løgn?

Gregorio.

Nej paa min Ære!
En af Montagues var saa fræk
at trænge ind hos os og med paa Ballet være!

Gertrud (korser sig).

En Montague.

Gregorio.

Ja, som I hør'!

Tjenerne (skæmtende, til Gertrud).

For Jeres Skønheds Skyld
han sikkert kommen er. —

Gertrud.

Ja lad ham komme, og paa min Ære,
jeg skal nok hver Lyst ham beta',
ja beta'...! saa han mindes skal den Haand,
som ham Kærtegn ga'!

Gregorio.

Det er klart!

Tjenerne (leende).

Det er klart, det er ganske klart!

Gregorio og Tjenere.

Alle Dyder Dig beskære,
Gertrud, i Natten deres Ly!
Gid Dig Himlen naadig være
og fordømme hver Montague!

(Gregorio og Tjenere ud.)

Fjerde Scene.

Gertrud, derpaa **Julie.**

Gertrud (seende efter dem).

Velsignet hver den Kæp, som danse kan paa Ryggen
af dette Pak!

Julie.
(kommer ud paa Altanen)

Du her, Gertrud?

Gertrud.

Javist, min Dukke!
Hvordan kan det gaa til, at Du er ej iseng?

Julie.

Jeg vented Dig!

Gertrud.

Saa kom!

Julie.

Jeg kommer straks!

(Hun ser sig omkring. Romeo viser sig.)

Femte Scene.

Romeo, Julie.

Romeo.

O Nat saa fuld af Saligheder!
fanges min Sjæl i Drømmens Verdner ind?
Lad mig ej vaagne op, jeg inderligt beder,
til Dagens kolde Skin!

Julie.

Romeo!...

Romeo
(vender sig).

Min Veninde!

Julie
(holder ham tilbage med en Gestus, idet hun gaar ned i Haven fra Balkonen).

Kun et Ord ... saa Godnat!
Et Bud imorgen sender jeg til Dig!
Tør Du sværge, Du til Viv mig vil begære,
saa sig mig, hvilket Sted, hvilken Time, hvilken Dag
vort Baand ved Altret signes skal til Guds og Kirkens Ære!
Du da min Herre bli'r; din Vilje lyder jeg,
jeg følger Dig igennem Livet,
min Sjæl, mit Alt jeg Dig har givet:
kun Din at være,
ej andet fordrer jeg! —
Men om din Elskov ej oprigtig er,
om Du har Leg i Sinde — ak, da jeg Dig besværger
ved denne skønne Time: dvæl ikke længer!
overlad mig til at sørge — til at klage
alle bitre Dage!

Romeo
(paa Knæ).

Ak! jeg Dig sværger evig Troskab,
Sol paa min Vandrings Sti.
Skønne Morgen, som gik op for mig!...
Som Natten flyr, naar det i Østen dages,
saa Mulmet af min Sjæl forjages
for en Straale sendt fra Dig! —

Gertrud
(indenfor).

Julie!

Julie.

Hør, man kalder...

Romeo
(rejser sig, griber hendes Haand).

Ak, saa snart!

Julie.

Gaa!
Jeg frygter, at man her os sammen ser.

Gertrud
(som før).

Julie!

Julie.

Jeg kommer! (til Romeo) Tys — tys! — Tal sagte!

Romeo
(drager Julie til sig, fører hende frem paa Scene.)
O, bliv dog her! Nej, nej, man kalder
Dig ej mer. —
Fly ej, du Nattens Stjærne!
lad mig endnu beholde —
holde din Haand i min!

Julie.
Ak, hvor jeg dvæled gjerne;
tør dog ej mer beholde —
holde din Haand i min!
Godnat! —

Begge.
Godnat — Godnat!
Ak, et Godnat saa sødt i al dets Smærte,
at tusindfold det dyre Ord jeg hvisked end!
Som Barn fra Bog fly'r Ven til Vennens
Hjærte,
men Ven fra Ven, som Barn til Bog
igen!
Ak, et Godnat saa sødt i al dets Smærte
jeg hvisked helst til lysen Dag!

Julie.
O men nu — jeg Dig besværger — gaa!

Romeo.
Ak! maa vi skilles? —

Julie.
Hvi kaldte jeg Dig atter? O, hvad
véd jeg!
saa kært dit Selskab er mig, at Alt for
det jeg glemmer.
Men, nu — nu maa Du gaa — for langt
ej heller dog,
ej længer end den Spurv, en lille Pige har,
som bunden ved en Traad hun flyve la'r,
men knap, med Vingen spændt, den Fangne
Flugten tager,
førend hun med Glædes Skrig den atter
til sig drager,
saa skinsyg hendes Gunst paa Fangens
Frihed er!

Romeo.
Ak! — hvorfor ikke blive?

Julie.
Snart Dagen gryr — Godnat!
(Ensemblet gentages. Julie river sig løs og gaar ind.)

Romeo
(alene).
Farvel! Beskærm' Dig Himlens milde
Magt!
Lad et Smil som et Barns om din Læbe
den røde
i din Søvn holde Englevagt,
og hviskende, hvor sødt er Elskovs første
Møde,
lad i Natten til Svar dette Kys Dig
være bragt!

Tredje Akt.

Første Billed.

I Pater Lorenzos Celle.

Første Scene.

Lorenzo paa Knæ ved en Bedepult idet Romeo træder ind.

Romeo.
Min Fader, Fred med Eder! . . .

Lorenzo (rejser sig).
Hvad nu! Knap Dagens Lys sig breder
om Dal og Fjeld paany,
og jeg dit Leje ser Dig fly —
vist er da Elskov med i Spillet?

Romeo.
I gætted ret, min Fader —
det Elskov er!

Lorenzo.
Nu, Gud forlade Dig . . . din Rosalinde!

Romeo.
Min Rosalinde — nej — det Navn har
længst jeg glemt.
Bleg selve Flammen bli'r, naar Solens
Lys er fremme;
hvad er en jordisk Fryd, naar Sphærers
Sang er stemt? —
og Den, som Julie saa', maa Rosalinde
glemme!

Lorenzo
(forfærdet).
Hvad, Julie Capulet? . . .
(Julie kommer, fulgt af Gertrud.)

Anden Scene.

De Forrige. Julie, Gertrud.

Romeo.
Der kommer hun!

Julie.
Romeo!

Romeo.
Min Sjæl har kaldt Dig — Du er her —
og stum min Hilsen bliver.

Julie (til Lorenzo).
Min Fader, Du véd min Sjæls Begær.
Se her den Mand, som jeg mit Hjærte
giver.
Velsigne Kirken da vort dyre Baand:
i Himlens Navn læg Haand i Haand!

Lorenzo.
Jeg tror heri at Himlen sit Vink lader
kende,
og til dette Værk jeg rækker Haand,
at sekel-arvet Had til Freden sig maa
vende,
som beségles idag ved jert Baand!

Romeo
(til Gertrud).
Gaa Du og staa Vagt! . . .
(Gertrud ud).

Tredje Scene.

Romeo, Julie, Lorenzo.

Lorenzo (folder Hænderne til Bøn).
Dominus vobiscum!
Nunc et in æternum
Deo gloria! — Amen!
(Paa et Tegn, af ham knæler Romeo og Julie).

Lorenzo
(vedblivende).
Gud! vi i Bøn for Dig nedfalde! —
O Herre, som har Verdens Kreds frembragt,
Du, som har Manden sat til Jordens Hersker
og dannet Kvinden af hans Kød og Blod,
erkendende i dem det første Par:
i Naade se til disse Tvende,
som for dit Aasyn har til Agt
idag at knytte deres Pagt!

Romeo og Julie.
Herre! lad dit Ansigt lyse over os!

Lorenzo.
Lad Baandet, som Jer skal forene,
til eders Livsensdage sene
befæstes af Kærligheds Fred!
Lad Herrens Haand Jer Sti beskærme,
at Verdens Storme ej sig nærme
Jer Tærskel med Fare og Strid!

Romeo og Julie.
O Gud, vær Du vort Værn til evig Tid!

Lorenzo.
O, lad dem Børn og Afkom skue,
som værner med dem Arnens Lue
og lærer Bønnen, som de bad!

Romeo og Julie.
O Gud, velsign Du os, og os vor Synd forlad!

Lorenzo.
O, Almagts Gud, lad deres Hjærter,
i Glædens Timer som i Smærter,
beredes for et himmelsk Liv!

Romeo og Julie.
O Gud, din Fred og Naade vore Hjærter giv! —

Lorenzo (til Romeo).
Romeo! Vælger Du skjøn Julie til din Mage?

Romeo.
Ja, min Fader!

Lorenzo (til Julie).
Og Du Romeo tager til din Mand?

Julie.
Ja, min Fader!
(Romeo og Julie bytter Ringe).

Lorenzo.
(lægger deres Hænder sammen).
I Herrens Navn, som Hjærter kan ransage,
jeg Jer forener — Rejser Eder!
(Romeo og Julie rejser sig og kaster sig til hinandens Bryst. Gertrud kommer tilbage).

Ensemble.

Romeo, Julie, Gertrud og Lorenzo.
O Glædesdag, Fryd uden Lige!
Himlens Haand
bandt det Baand,
vi (de) har drømt os (sig) iløn.
Og, Mildheds Gud, til Dig opstige
Ungdoms Pris, Hjærtets Takkebøn!
(Derefter skilles Julie og Romeo. Julie gaar ud med Gertrud. Romeo følger efter Pater Lorenzo)
Scenen forandres.

Andet Billed.

En Gade. Til højre Capulets Hus.

Første Scene.

Stefano (alene).
Alt i et Døgn min Herre er forsvunden;
(vender sig leende til Capulets Hus)
Er han i Eders Garn, Capulet, saa sig frem!
Lad se! kan hænds en Fuglefængersang
hele Reden ved Gry ud af Fjerene lokker!
(trækker sin Kaarde og spiller paa den som paa en Guitar.)

Vise:
Hvad? Du her, hvide Turteldue,
alt i Gribbenes Bo?
Stræk til Flugt din Vinges Bue,
søg til Elskovens Ro!
Gribben spænder sin Klo og Bringe,
lader Kampens Raab stedse klinge:
slaa rapt paa Byttet ned!
Lad dem hærge, de Gribbe vilde,
Du fik Stemmen, den ømme, milde,
og Næb at kysse med!
Vogt kun paa jer Due!
Sidstemand ler bedst!
Snart den fagre Frue
flagrer bort til Fest!

Se, en Kvæld til den Frue lille,
ført af Kærligheds Magt,
fløj en Handue tyst og stille —
ingen Gribbe holdt Vagt!
ud paa Rov var de draget alle,
deres Sang hørtes vide gjalde —
dog ej om Elskovs Lyst!
Men mod Stjærnen, som Hvile bringer,
steg en Hymme paa Sukkets Vinger
fra Parret, Bryst ved Bryst!
Vogt kun paa jer Due!
Sidstemand ler bedst!
Snart den fagre Frue
flagrer bort til Fest!
(Gregorio og Tjenere komme ud fra Capulets Hus.)
. . . Aha! Dér har vi dem!

Anden Scene.

Stefano, Gregorio, Tjenere.

Gregorio.

Hvilken Støj — infernalsk —
ved vor Dør her i Morgenstunden?

Stefano (drillende).

Det behager ham ej — han er ej musikalsk!

Gregorio.

Ah! din Slyngel! jeg forstaar . . .
(til de Andre.)
Det Pagen er, som sneg sig bort fra os igaar!

Tjenerne.

Ja det er Fyren!

Gregorio og Tjenerne.

Nu skal han bøde!

Stefano
(uden at bryde sig om dem, gentager:)

Vogt kun paa jer Due!
Sidstemand ler bedst!

Gregorio.

Vil han kanske os haane? — ja saa, min unge Sprade!
Vi trænger ej til ham og til hans Serenade!

Stefano.

Jeg sværmer for Musik!

Gregorio.

Se se! — se se!
Tag Dig iagt, paa din Ryg kan jeg magelig slaa
i Stykker Guitarren, Du Smaa!

Stefano.

Til Guitar har jeg min Kaarde,
og jeg spiller ret godt derpaa!

Gregorio.

Aa, jeg be'er! Det var rigtig net — ja;
saa lad os ta' fat en Duet da!

Stefano
(trækker sin Kaarde).

Kom an! Jeg spiller i Diskant!

Gregorio
(trækker ligeledes).

Jeg Bassen!

Tjenerne
(leende).

Lytter til — lytter til — deres Spil!
(medens de To fægter.)
Han er Fægter,
Pinedød!
sikkert Øje,
sikkert Stød!
Denne Puk
— jeg siger: Top!
mod en Mand
han ta'er det op.
Sikk'en Klinge
han kan svinge:
af en slig Kammerat
bli'r en dygtig Soldat!

Tredje Scene.

De Forrige. Mercutio, Benvolio derpaa Tybalt, Paris, Romeo og Tilhængere af begge Huse.

Mercutio
(trækker Kaarden og kaster sig imellem de Fægtende).

At gaa løs paa et Barn! Gudsdød!
For Capulet just en værdig Haandtéring:
som Herren, saa hans Slæng!
(Tybalt hastig ind med Paris og flere Venner.)

Tybalt
(med Haanden paa Kaarden, da han hører Mercutios sidste Ord. Til Mercutio:)

Eders Tunge den er hurtig og spids!

Mercutio.

Mer spids min Kaarde er!

Tybalt.

Det lyster mig at se!

Mercutio.

Det skal Du straks faa se!
(Da de sætter sig i Dækstilling, kommer Romeo ind og gaar imellem dem.)

Romeo.

Hold op!

Mercutio.

Romeo!

Tybalt.

Romeo! Du kommer hid som kaldet!
(til Mercutio, ironisk.)
Aa forlad mig, forlad, at ej jeg ligestraks kan Eder tjene!
(til Romeo.)
Velan, Skurk Montague; Napiren ud — og træk fra Læ'ret!
Du krænket har vort Hus, men Straffen venter Dig!
kun Dig vil jeg til Maal mig søge:
jeg gør betalt mig i dit Blod. —
Du, hvis forbandede Mund til Julie voved hviske,
da Du i hendes Nærhed stod:
hør end et Ord, kun ét, som mig Hadet indgiver:
Du er en Usling!
(Romeo fører Haanden hurtig til Kaarden og trækker Klingen halvt ud, men betænker sig og skyder den tilbage.)
Pavse.

Romeo.

Tybalt, den Grund jeg har, at elske Dig,
mig byder Dig med Mildhed svare.
Jeg har ej krænket Dig — beklager bare,
Du ej fik lært at kende mig.
Farvel! —
En Usling er jeg ej.
(gør et Skridt for at fjerne sig.)

Tybalt.

Du tror kanhændes,
paa denne Vis kan Sagen endes:
Usling! —

Romeo (rolig).
For Smædesvar. Du skal endda gaa fri,
thi Hadets Tider ere nu forbi!

Mercutio.
Den Usling la'er Du paa Dig sidde?
o Romeo — Du fører Sværd!
Nuvel da, jeg vil aldrig Mercutio hedde,
om ej jeg stopper Munden paa den Usling der!

Romeo.
Mercutio — lad Sværdet blive . . .

Mercutio.
Nej, Svar paa Tale maa jeg give.
Frække Tybalt, kom an! Træk og forsvar Dig!

Tybalt.
Her er mit Svar!

Romeo.
Mercutio, hør!

Mercutio.
Nej, bort fra mig!

De Omkringstaaende.
Rask, Sværdet frem
og ned med dem!

Ensemble.

Paris, Capuletterne (Tybalt, Gregorio osv.).
Montague, Montague, Niddinge-Slægt!

Mercutio, Benvolio, Stefano etc.
Capulet, Capulet, Niddinge-Slægt!

De Første.
Her er Staal imod Staal — her er Had imod Had!

De Andre.
Til Helvede med Naade,
til Helved med jer Slægt!
nu vejes eders Brøde
paa Sværdets — paa Sværdenes Vægt!

Romeo.
Had og Had foruden Naade.
Skal da vor Slægt, naadige Gud!
i Blod, i Blod her paa Jord slettes ud!
(Tybalt og Mercutio fægte. Romeo kaster sig imellem. Tybalts Klinge træffer Mercutio under Romeos Arm.)

Mercutio.
Ha! det traf!

Romeo.
Min Gud!

Mercutio.
Pest fortære begge eders Huse!
Sig, hvorfor gik Du mellem os?

Romeo.
O hvilken grusom Skæbne!
(til sine Venner)
Kom ham tilhjælp!

Mercutio.
(vakler).
Det er forbi!
(falder. Han bæres ud.)

Romeo.
Nu bort med Dig, Sagtmodighed, umandig milde!
Kom, Had — og Hævnens Ildblik vilde,
lys op min Sjæl og før mit Sværd!
(trækker Kaarden.)
Tybalt! Den Usling, Du mig nævned — han staar dér!
(Almindelig Kamp. Romeo cont a Tybalt, Benvolio c. Paris, Stefano c. Gregorio, og de øvrige parvis.)

Romeo
(idet han træffer Tybalt).
Se dér!
(Tybalt vakler. Capulet kommer ilsomt ind og griber ham i Armene. Kampen ophører.)

Capulet.
O Gud — Tybalt . . .

Benvolio (til Romeo).
Han er dødeligt saaret! Flygt saa hurtigt Du kan!

Romeo (afsides).
Hvad har jeg gjort? Mig Julie vil forbande!

Benvolio.
Her er Døden for Dig!

Romeo (fortvivlet).
Lad mig dø — men min Julie først se!

Tybalt.
(med døende Stemme, til Capulet.)
Endnu et Ord — jeg Dig besværger — Julie giv . . .
(hvisker til Capulet og falder død tilbage.)

Capulet
(højtidligt.)
Det skal ske, som Du vil — jeg det sværger her!

Kor af Borgere, som kommer.
Hvem er han? — han, som faldt? — Vor Tybalt!

Stefano.
O Skrækkens Dag, o Smærtens Dag:
Blindhed slører vor Sjæl og omgjorder os Sværdet;
og Skæbnens Haand træffer os tungt.
(til Capuletterne)
Nej, intet skal os skræmme,
det Blod, som her er flydt,
standse skal Taaren brat,
saa brat som den er runden.

Romeo.
Hør, o hør! stands dog Kampen!
Er der ej rundet nok af Blod og af Taarer?
Sværdet ind!

Paris.
Hør, o hør, stands dog Kampen!

Blandet Kor.
Fejge Flok! vig eller dø! Vi skal
Jer holde Stangen!
Vig fejge Flok!
Capulet, Capulet, fejge Trælle!
Her er Staal imod Staal, her er Had imod Had osv.

Romeo.
Nu velan, nu velan, Himlen raade!
Lad der ske hvad der skal!
det Blod, som her er runden, raaber højt,
ja, om Hævn!

Fjerde Akt.

Første Billed.

(Julies Kammer; det er Nat; en Lampe brænder.)

Første Scene.

Romeo og Julie.

(Julie siddende paa en Løjbænk; Romeo paa Knæ ved hendes Fødder.)

Julie.
Ja, jeg Dig tilgivet har!
Tybalt vilde din Død —
og hvis ej Du ham vog,
med Sværdet i sin Vrede
han Dig morderisk slog!
Ej jeg kender til Nag: Han Had imod Dig bar —
og jeg Dig elsker!

Romeo.
Ak, sig det atter — det søde Ord!

Julie.
Ja, mere end mit Liv jeg dig elsker!

Begge.
O Hymens Time!
Nat i dit Bryllupsskrud,
o, at dit Guddomsbud
os altid sammen skued!
Salige Lov at nyde
Glæder, som ej har Navn!
salige Ret at byde
til Elskov frem sin Favn!
Mens under Kyssets Flammer
berust sig Sjælen véd,
bævende Læben stammer:
kun din — for Evighed!

(Det første Daggry kaster sit Skær igennem Vinduet. Man hører en Lærkes Trille.)

Julie.
Romeo! Du rejser Dig . . .?

Romeo (som rejser sig).
Hør, Julie! det er Lærken,
som os nu alt forkynder, at Dagen er nær!

Julie.
Nej! end ej Dagen gryr — det var ej Lærkens Stemme.
Denne Sang, Du har hørt, lad den ikke Dig skræmme,
det var den Nattergal, som i Haven har Bo!

Romeo.
Tro mig, det Lærken er, som os bebuder Dag!

(De nærme sig Vinduet.)

Se, disse Striber der, som avindsyge stiger,
det Genskin er af Morgenrødens Riger —
og sig løfter højt opover Fjældets Tag
den sejrsæle Dag!

Julie.
Nej, det ej Dagen er! Fra Venus' blege Stjærne
er det et Genskin kun paa Nattens Sky.
O dvæl dog!

Romeo.
Om og det blir min Død — jeg dvæler her!

Julie.
Ak! Du har Ret — det Dagen er —
Fly! Morgnen jager Nattens Hære!

Romeo.
Nej, end ej Dagen gryr — det kan ej Lærken være!
Det Nattergalen er, som fjærnt sin Trille slaar.

Julie.
Nej, det er Lærkens Slag! Nu er det Tid Du gaar!
Fly, Elskte!

Romeo.
End et Kys — og jeg gaar.

Julie (i hans Arm).
Grumme Morgen!

Romeo.
O dvæl endnu en Stund ved din Romeos Bryst!
Snart rinder op en Dag af Fryd paa al vor Smærte;
at mindes Sorgen da skal blive Hjærtets Lyst.

Ensemble.

Julie.
Alt dæmrer Morgnens Gry;
Farvel! nu maa Du fly
bort fra din Mage,
og lade Kys og Favntag langt tilbage!

Romeo.
Alt dæmrer Morgnens Gry;
fra Dig nu maa jeg fly,
min ømme Mage,
og lade al min Sjæl hos Dig tilbage!

Begge.
To Hjærters Baand saa grumt at sønderrive:
selv Dødens Haand kan større Kval ej give!
Alt dæmrer Morgnens Gry osv.

Romeo
Farvel, mit Liv, mit Hjærte! Farvel.

Julie

Farvel!

Begge.

Min Sjæl, farvel!

(Romeo aabner Vinduet og forsvinder fra Balkonen. Julie staar og ser ud efter ham.)

Julie.

Farvel, Du Elskte — farvel, mit Hjærte!
(bedende)
Himlens Engle! skærm ham — skærm ham
paa hans Vandrings Sti!

Anden Scene.

Julie, Gertrud, derpaa Capulet og Pater Lorenzo.

Gertrud
(kommer hastig ind — forskrækket).

Frøken Julie! Aa, Himlen være lovet,
eders Husbond er væk! Her kommer
eders Fader.

Julie (angst).

Gud! mon han véd . . .?

Gertrud.

Nej, vær ej bange;
Lorenzo er med ham!

Julie (afsides).

O Gud os naadig vær!

(Capulet kommer ind, fulgt af Lorenzo.)

Capulet

Hvad, min Datter! Knap er Dagens
Straaler tændte,
og Du alt oppe er — som fra et søvnløst Leje!
Ak ja — Dig Hvilen flyr, som mig, din
Fader:
den samme bitre Sorg huse vi begge to.
Snart Bryllupssangens Lyd dog Glæden
tone lader!
I Kraft af Løftets Ord, som jeg Tybalt
gav,
tag mod den Husbond, han i Døden har
Dig valgt,
og smil igennem dine Taarer!

Julie (forfærdet).

Denne Mand — sig hans Navn!

Capulet.

Den gæveste blandt Mænd,
Grev Paris det er!

Julie (afsides).

Gud!

Lorenzo (sagte).

Forsigtig!

Gertrud.

Stille, Barn!

Capulet.

Grev Paris har mit Ord. Man Kirken
straks skal smykke;
til Vielse, mit Barn, alt i Dag Dig bered,
at Tybalts Sjæl, som nu fra Himlen
skuer ned,
forsones maa og glædes ved din Lykke!

Saadan hans Ønske var før Læberne blev
kolde;
jeg svoret har derpaa — og Eden vil
jeg holde,
som en Døendes Blik mig ihukomme bød!

Ensemble.

Julie (afsides).

Romeo, frygt kun ej! tro blir jeg til min
Død!

Gertrud (afsides).

Lad kun Tybalt, lad kun Tybalt ha' Ro
og Fred i Gravens Skød!

Lorenzo (afsides).

Hvor hun skælver — og mit Hjærte føler
al den Armes Nød!

Capulet.

Lad da Lorenzo om din Pligt belære
Dig, mit Barn!
Vore Venner er her snart — og Værtens
Pligt mig kalder!

(Capulet giver Gertrud et Vink og gaar ud, efterfulgt af hende.)

Tredje Scene.

Lorenzo, Julie.

Julie (fortvivlet).

Min Fader! Ak, hvor grusomt! Alt er
forbi!
Jeg lydig var mod Dig, har skjult min
Sjælekval
og Elskovs stjaalne Lykke:
Lad din Haand staa mig hjælpsom bi!
Til Redningsmand kun Dig i min Nød
Himlen sender.
O tal, min Fader, tal! hvis ikke ender
jeg mit Liv!

Lorenzo.

Altsaa Du ingen Frygt for Døden kender?

Julie.

Nej, nej — jeg heller dør end Romeo
forraade!

Lorenzo
(trækker en Flaske frem og viser hende den).

Drik ud da denne Drik — og med Et i
dit Blod
som en isnende Kulde vil standse dets
Flod,
og din Ungdoms Kraft vil Dig svige;
Aandedraget dør bort og din Puls stiller af,
den Rødme, som Kinden sin Rosenglød
gav,
for en Dødens Blegbed vil vige.
Dit Blik vil slukkes ud, og denne Haand
saa lind
som Marmor bleg og kold vil ned til
Siden falde.
„Hun er ej mer!" saa klager Venner alle —
og ikkun jeg véd, at Alt er blot et Skin!

Jeg alene

I Gravens Hvælving da dit Leje man breder,
din Husbond ved et Bud paa Alt jeg forbereder,
at Rygtet om din Død med Rædsel ham ej slaar.
Han iler hid, og her vi Tiden oppebie,
til fra din Skindød Du paany er vaagnet op; —
og frelst af Nød og Skræk hans Julie, hans Mage,
langt bort med ham da flyr, hvor intet Had Jer naa'r.
Sig, tøver Du? —

Julie
(griber Flasken).

Nej, nej! Jeg tøver ikke;
jeg betror mit Liv til Dig!

Lorenzo.

Lad saa være!

Julie
(højtideligt, idet hun drikker Giften).

Til i Morgen!

(Lorenzo gaar ud.)

Andet Billed.

I Capulets Palads; et Galleri. — I Baggrunden Indgang til Kapellet.

Første Scene.

Capulet. Paris, Angelo, Unge Piger, Slægtninge, Venner, Tjenere.
(Bryllupsprocession.)

Kor (under hvilken Bryllupsprocessionen, hvori Julie, Gertrud, Manuela og Pepita, komme ind).

Glad og fri
højt i Sal
Bryllupssangen lyder,
Nektar i
Guldpokal
her os Værten byder!
Bort med Sorg, bort med Kval!
Hymens Gud vi lyder:
Glad og fri hver en Gæst
priser ham ved denne Fest!

Epithalamium.

Capulet, Paris, Angelo, Manuela, Pepita og Slægtninge.

Hil, skønne Julie! ved hans (min) Side
en Fremtid Dig venter
med Fryd og Held!
Som fra Sol bag Morgnens Skyer,
over Dig, mens Haabet gryer,
gaar Lysets Væld!

Pater Lorenzo og Gertrud

Kun fra Himlen Trøst Du vente,
arme Offerlam!
End ej Haabets Morgen gryer,
dog bag Nattens mørke Skyer
stol kun trygt paa Ham!

Julie
(afsides).

O, hvor længe skal jeg vente,
angstfuld vente,
arme Offerlam!
Dog jeg véd, en Morgen gryer,
og jeg seer bag Nattens Skyer
alt mit Haab i Ham!

Koret.

Hil, skønne Julie! ved hans Side osv.

(Et Orgelpræludium høres. Dørene til Kapellet aabnes; en Procession af Klærke og Kordrenge træder ind.)

Capulet
(rejser sig med Julies Haand i sin).

Min Datter! følg din Mand og bliv hans Liv en Glæde,
med Ømhed besvar al den Kærlighed, han Dig skænker.
Lad denne Jordens Pagt for Himlen Jer berede;
gaa! se Lykkens skønne Dag straaler mod Jer hist fra Alterlyset.

(Paris gaar frem og vil sætte Ringen paa hendes Finger.)

Julie
(trækker sin Haand tilbage; med dæmpet Røst):

Vor Elskov Slægtens Had til Vugge Skæbnen gav —
saa bli'r da Julies Brudeseng en Grav!

(river Brudekronen af Hovedet; hendes Haar løsnes og falder ned over Skuldrene.)

Capulet.

Men mit Barn dog — hvad fattes Dig!

Julie.

Ah! kom mig til Hjælp, det sortner!
Hvilket skrækkeligt Mørke!

(Alle iler til.)

Hør dog den Røst, som kalder!
Er det vel Døden? — o Rædsel! — min Fader — o Gud!

(synker livløs om.)

Capulet.

O min Julie — min Datter! Død — o Himmel!

Alle.

Rædsel — Rædsel! — Milde Gud!

Femte Akt.

En underjordisk Gravhvælving; flere Sarkofager.

Julie (hviler paa en Sarkofag)
derpaa **Romeo.**

(Man hører Jærndøren aabnes voldsomt ved Hjælp af et Brækjærn. — Romeo viser sig.)

Romeo.
Det er her!
(han kaster Brækjærnet fra sig.)
Hil Dig o Grav, dyster og alvorsfuld!
En Grav! Nej, Skønhedens Lys Dig omstraaler;
Fristed for jordiske Kval!
Hil Dig, Palads, hil Dig festlige Sal!
(opdager Julie.)
Ah hun er dér!
(iler frem til Sarkofagen.)
Min Julie!
Kom, Du gravblege Skær og opklar hendes Træk!
Ømme Minder om vor Elskovs Vaande!
O, se — Døden, som drak den balsamiske Aande,
mod Skønheden maatte gi'e tabt!
Ja, ja! thi paa din Kind, paa din Pande
end en Rødme der staar — og Øjelaagets Rande
har et Smil ret som i Drømme skabt!
O Død, hvi lod Du her saa huldrig hende blunde?
mon for at drage mig des før til hendes Bryst?
Ja — det er al den Fryd, som Du mig nu vil unde —
af Julies blege Mund jeg drikker salig Trøst!
(ser sig omkring.)
Ja, hilse vil jeg Eder, Døde!
flygte til Dig, o Grav, hvor Julie indsov nys! —
(bøjer sig over hende.)
Nu, I Arme, hendes Favn for sidste Gang I møde!
I Læber, hendes Læber giv det sidste Kys!
(Han kysser Julie. Derpaa tager han en lille Metalflakon frem — vender sig til Julie.)
Din Skaal — min hulde Julie!
(Han tømmer Flasken i et Drag og kaster den bort. Han vakler — og sætter sig langsomt ned paa Trinene til Sarkofagen. I dette Øjeblik begynder Julie at vaagne; — hun løfter Hovedet en Kende og ser sig forfærdet om. Hendes ene Haand glider ned langs Siden af Sarkofagen.)

Julie
(med svag Stemme).
Hvor er jeg?

Romeo
(lytter).
O, hvad Under! — har jeg drømt?
En Hvisken jeg fornam —
(griber hendes Haand.)
Den Haand jeg holder her —
dette Blod strømmer varmt — disse Pulse — de slaar!
(Julie stirrer paa ham.)
Øjnene aabnes — hun lever!

Julie.
(med et Suk).
Romeo! — Romeo . . .!

Romeo
(ude af sig selv).
O, almægtige Gud! Er det sandt?
Min Julie lever! . . .

Julie
(har rejst sig og sætter Foden paa Sarkofagens Trin).
Ak, hvis er denne Røst, som saa min Sjæl beruser?

Romeo.
Se — det er mig — din Ven —!
Din Romeo — din Husbond kend igen!
som fra Dødsnattens Gys,
som fra Sveddug og Lagen
fører op Dig til Dagen,
op til Elskov og Lys!

Julie
(kaster sig til hans Bryst).
Ak, Romeo!

Romeo.
Kom — og lad os fly!

Julie.
O — Salighed!

Begge.
I mit Hjærte Haabet tænder
klart en Straale ny!
Kom, kom! O lad os fly.

Romeo
(vakler).
Ah! Som af Ærts, af Sten, ere Fædrenes Hjærter!

Julie.
Hvad siger Du, Romeo?

Romeo.
Ej røres de Haarde af Kvaler — af Kvaler og Smærter!
Ved vort Paradis' Dør — arme Julie —
i vor Kærligheds Vaar . . . og saa dø! —

Julie.
Hvad — dø? Ak, i Feber Du taler!
et natdunkelt Billed Du maler!
Min Romeo — saa kom dog til Dig selv!

Romeo.
Saa hør! Jeg Dig tro'de død — og jeg drak denne Gift.

Julie.
Denne Gift! Himlens Gud!

Romeo
(fatter hende i sin Arm.)
Nu brast vor Lykke sammen,
den Drøm var altfor sød,
men Elskov tænder Flammen
højt over Grav og Død!
Den sprænger Stenens Dække,
og befriet fra Jord
dens Hymnes Toner række
helt op i Engles Kor!

Julie.
Naadige Gud, Dig forbarme!

Romeo
(med døende Røst).
Hør, Julie, det er Lærken,
som os nu alt forkynder, at Dagen er nær!
Nej, end ej Dagen gryer — det kan ej
Lærken være,
det Nattergalen er, som fjærnt sin Trille
slaar.

Julie
(tager Flasken op).
Hvor Du er grum — Du ej en Draabe
levned —
hvi lod Du ikke mig min Del?
(Hun kaster Flasken, bøjer sig over Romeo og
drager hurtigt hans Dolk.)
Ha! vær velkommen Dolk!
Søg i min Barm din Skede!
(støder den i sit Bryst.)

Romeo
(rejser sig halvt).
Gud! hvad har Du gjort? —

Julie.
Ah — Øjeblik, hvor sødt!
Saa salig en Fryd jeg ikke vidste,
som at dø med sin Ven!
Kom! end et Kys — det sidste! . . .

Begge
(idet de med en sidste Anstrængelse rejser sig og
folder Hænderne bedende):
O Gud! os naadig vær!

(De dør.)

Kgl. Hofmusikhandel (Henrik Hennings),

Amagertorv 6.

Gounod: Romeo og Julie.

Fuldstændigt Klaverudtog med Text . . . . . Kr. 12.00.

— — uden Text . . . . . . „ 8.00.

Stort Udtog for Piano . . . . „ 3.00.

(tildels med underlagt fransk Text.)

Indhold: 1. Indledningskor. 2. Introduction. 3. Madrigal. 4. Ariette (Vals-Arie). 5. Entr'acte, Kor og Kavatine. 6. Duet. 7. Le sommeil de Juliette. 8. Scene og Duet.

Stort Potpourri . . . . „ 1.50.

Let Arrangement („Theaterrevuen“) . . . . „ 0.38.

Vals-Arie med dansk Text . . . . „ 1.00.

Madrigal med dansk Text. . . . . „ 1.00.

Textbog . . . . „ 0.40.

Diverse andre Arrangements for Piano for 2 og 4 Hænder, Piano og Violin etc.

Det graphiske Institut ved R. Cohen.